

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. "Θόος Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτὲν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)

ἸΣΤΗΡΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΕ

προσληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ
« Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ
πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα
εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς
πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφη-
μερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς
ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια)

ΚΑ'

Μεγάλη μεταβολή, ἣν πάραυτα ὁ κύ-
ριος Θουριεῖ παρετήρησεν, ἐγένετο εἰς τὴν
φυσιογνωμίαν τοῦ κατηγορουμένου.

Δὲν ἦτο πλέον καταβεβλημένος ὑπὸ
τῆς ὀδύνης, τοῦ φόβου, τῆς ταπεινώσεως·
εἶχε πεποίθησιν καὶ ἐλπίδα, καὶ θὰ ἔλεγέ
τις ὅτι ἡ φοβερά κατηγορία, ἥτις πρὸ
μικροῦ τὸν εἶχε καταλάβει, ἔπαυσε βα-
ρύνουσα αὐτόν.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐγένετο ἐν μιᾷ στιγ-
μῇ, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου εἰς
τὴν ὁδὸν Γραμὸν μετάβασιν.

Κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐξακολουθήσει τῶν
τὴν κατηφῇ καὶ σιωπηρὰν στάσιν του,
ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξία διήρχετο
τὴν πλατεῖαν τοῦ Βασιλικοῦ-Παλατίου,
ἀνεσκίρτησεν, ὥσπερ καταληφθεὶς ὑπὸ φα-
εινῆς καὶ θριαμβευτικῆς ἀποκαλύψεως.

— Τῷ ὄντι! ἀνέκραξεν ἡμικειρόμε-
νος, ἡ κατηγορία αὕτη εἶνε παράλογος,
πῶς δὲν τὸ ἐσυλλογίσθην;

Εἰς τῶν παρακαθημένων κλητῶν τὸν
προσεκάλεσε νὰ καθῇ.

— Ἡ ἀπόδειξις αὕτη πίπτει ἀφ' ἐαυ-
τῆς, ἐξακολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε
ὕπερ ἐμοῦ.

— Πιθανόν, ἀλλὰ ἡσυχάσατε.
— Ποῦ εἶνε ὁ ἀνακριτὴς; Πρέπει νὰ
τὸν ἴδω, νὰ τῷ ὁμιλήσω.

— Ἡσυχάσατε λοιπὸν καὶ σιωπῇ.
Ὁ Λαυρέντιος ἐκὼν ἄκων ὑπέκυψεν.

Ἀμα ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Γραμὸν, ἡ-
νόησεν ὅτι ἔρευνα διενηργεῖτο εἰς τὴν κα-
τοικίαν του, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς εὐρίσκετο
ἐν αὐτῇ, καὶ ἐπέμεινε νὰ καταβῇ.

Ἡ διαταγὴ τέλος ἐδόθη νὰ τὸν εἰσα-
γάγωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀσθμαίνων
ἀνέβη ἐν αὐτῇ.

— Ἀ! τέλος πάντων σὰς εὐρίσκω, κύ-
ριε, ἀνέκραξεν εἰσπερχόμενος, δύναμαι νὰ
σὰς δώσω τὴν ἐξήγησιν...

— Περιμένετε νὰ σὰς ἐρωτήσω, εἶπε
ψυχρῶς ὁ κύριος Θουριεῖ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐσιώπησεν· ἀλλὰ καίτοι
ψυχρανθεὶς ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης, ἐ-
τήρησεν οὐχ ἥττον τὸ θαρραλέον καὶ εὐ-
ελπί ὕφος του.

Ὁ κύριος Θουριεῖ ἐξακολουθῶν νὰ β-
δίζῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν παρετήρει πλα-
γίως.

Τί ἐσήμαινεν ἡ μεταβολὴ αὕτη;
Ποῖαν ἀποφασιστικὴν ἐξήγησιν ἤρχετο
νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ;

Ἡ μεταβολὴ ἐκείνη ἦτο ἀληθὴς ἡ προ-
πεποιημένη;

Ἀπευθύνων εἰς ἐαυτὸν τὰς ἐρωτήσεις
ταύτας, ὁ κύριος Θουριεῖ, ἀνελογίζετο τὴν
κατάθεσιν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἣν κατὰ διά-
νοιαν συνέκρινε μὲ τὴν νέαν στάσιν τοῦ
Λαυρεντίου.

Τέλος στρεφόμενος πρὸς αὐτόν:

— Λοιπὸν; ἠρώτησε, τί ἔχετε νὰ μοὶ
εἴπητε;

Ὁ Λαυρέντιος ἐζήτησε συγγνώμην διὰ
τὴν ζωηρότητά του.

Εἰς τὴν φρικώδη κατάστασιν, εἰς ἣν
εὐρίσκετο, ἔσπευδε νὰ προσαγάγῃ τὰς δι-
καιολογήσεις, αἵτινες τῷ ἤρχοντο εἰς τὸν
νοῦν.

— Ἐχετε δικαιολογήσεις, εἶπεν ὁ κύ-
ριος Θουριεῖ.

— Ναί! κύριε, τουλάχιστον ὑπάρχει
μία, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἀρνηθῇτε νὰ πα-

ραδεχθῇτε, καὶ ἡ ὁποία ἀνατρέπει ἐντε-
λῶς μίαν τῶν δὴθεν ἀποδείξεων.

— Λέγετε.

— Πρόκειται περὶ τοῦ κομβίου ἐκεί-
νου, τὸ ὁποῖον εὐρέθη εἰς τὸν κῆπον.

— Ἀ! πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ κύριος
Θουριεῖ μετ' εἰρωνικοῦ μειδιήματος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος ἔστη διστά-
ζων:

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπε.

— Θεέ μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, κα-
ταλαμβάνω δι' αἰετῆς ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας
παρέχει ὁ κατηγορούμενος εἶνε ὑποπτοί.
Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι τινες πρὸ τῶν ὁ-
ποιῶν ἡ ἰσχυροτέρα προκατάληψις ὀφεί-
λει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἰσχυρίζεσθε λοιπὸν
ὅτι ἔχασα τὸ κομβίον ἐκεῖνο προχθὲς δι-
ερχόμενος τὸν κῆπον. Λοιπὸν, κύριε, αὐτὸ
εἶνε ἀδύνατον, τότε δὲν τὸ εἶχον, τὸ ἐν-
θυμοῦμαι καὶ εἶμαι τόσῳ μᾶλλον βέ-
βαιος...

— Τὸ εἶχατε χάσει πρὸ τινων ἡμερῶν,
διέκοψεν ὁ κύριος Θουριεῖ, αὐτὸ δὲν θέλετε
νὰ εἴπητε;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο
ἔχω μάρτυρα τὸν ὑπνέτην μου, ὁ ὁποῖος
τὸ γνωρίζει καὶ ἡμπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ.

— Αὐτὸ τὸ εἶπε πράγματι πρὸ ὀλίγου.

— Λοιπὸν, ἐκτὸς ἀν ἀμφιβάλλετε.

— Ἀμφέβαλα πρὸ ὀλίγου, τώρα ὁ-
μως εἶμαι διατεθειμένος νὰ τὸ πιστεύσω.

— Τότε παρατηρεῖτε ποῦ καταντᾷ ἡ
ἀπόδειξις αὕτη;

— Ἀ! μὲ συγχωρεῖτε! ἔχετε ἀδικον
νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε τόσον περιφρονη-
τικῶς· ἔχει ἀκόμη δύναμιν τινα.

— Πῶς! ἀφοῦ τὸ κομβίον αὐτὸ ἦτο
χαμένον πρὸ πολλῶν ἡμερῶν;

— Καὶ ποῖος μὲ βεβαίῳ ὅτι δὲν τὸ
ἤύρατε ἐκτοτε, χωρὶς νὰ εἴπητε τίποτε
δι' αὐτό;

— ὦ! κύριε, τί ὑποψία!...

— Εἶνε λοιπὸν ἀπίθανος; Ἀλλως τε
δὲν εἶμαι μόνος ἐγώ, ὁ ὁποῖος κάμνω αὐ-
τὴν· αἰφνης πρὸ ὀλίγου τὸ ἐκέφθη ὁ ὑ-
πνέτης σας.

— Τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐκπλη-

κτος, δὲν χωρεῖ πλέον ὑπεράσπισις!... Ὁχι, κύριε, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές.

— Πῶς ἐξηγεῖτε τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ κομβίου αὐτοῦ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου, ὅπου, καθὼς λέγετε, πρὸ πολλοῦ δὲν ἐθέσατε τὸν πόδα;

— "Αχ! κύριε, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐξηγήσω. Μοὶ ἦτο εὐκολόν, τὸ ὁμολογήσατε καὶ ὑμεῖς, νὰ εἶπω εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὅτι εἶχον περιπατήσαι ἐσχάτως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· οὐδεὶς θὰ μὲ διέψευδε καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτῇ θὰ κατέπιπτε ἀφ' ἑαυτῆς. Ἀλλ' εἶνε περισσότερον ἀπὸ δύο μῆνας, ἀφ' οὗτου δὲν μετέβην εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Πῶς τὸ κομβίον αὐτὸ ἀνευρέθη ἐκεῖ; Σὰς ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐννοῶ.

Ἡ ἐξηγήσις αὕτη ἐγένετο μετὰ τοσαύτης εὐλικριθείας, ὥστε ὁ κύριος Θουριεῖ ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

— Τὸ πρῶτ' αὐτό, εἶπεν, ὅτε ἐκάματε τὴν δῆλωσιν ἐκείνην εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, ἐλησμονήσατε τὰς ὑπονοίας, αἱ ὁποῖαι ἐβάρυνον ἐναντίον σας. Ἐκτοτε μετενοήσατε ἀναμφιβόλως, καὶ ἤδη ἐπικαλεῖσθε αὐτὸ ὡς τεκμήριον τῆς καλῆς σας πίστεως. Ἀλλως τε αὐτὸ μόνον δύνασθε νὰ ἀντλήσετε ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Ὁπωσδήποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτής, δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγήσετε πῶς τὸ κομβίον εὐρέθη εἰς τὸν κήπον. Ἡ κατηγορία θὰ τὸ ἐξηγήσῃ διττῶς· ἢ τὸ κομβίον αὐτὸ δὲν τὸ ἐχάσατε ποτέ, ἢ ἂν ἐχάσθη τὸ νῆρατε πάλιν, χωρὶς νὰ εἴπητε τίποτε, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ εἶχατε κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην Ἰουλίου.

— Ὁχι, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὸ δὲν συνέβη.

— Τώρα ἐν ἄλλο, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ. Διατί τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν δὲν ἐκάματε ὅταν εἴμεθα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος; Πῶς συμβαίνει νὰ περιμείνετε μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς ὅπως τὴν προσεγάγητε;

— Λοιπὸν δὲν καταλαμβάνετε ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κατηγορία αὕτη μοὶ ἐπερρίπτετο ἤμην ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἀνίκανος νὰ σκεφθῶ;

— Ἐν γένει, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, μοὶ φαίνεσθε ἀρκετὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας.

— Ἀχ! κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, πῶς! ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν με βλέπετε ἀπὸ τὸ πρῶτ' δὲν σὰς ἐμπνέει δι' ἐμὲ οἶκτον;

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ κύριος Θουριεῖ, ἐπανελάβην:

— Ἡδύνασθε νὰ ἐλπίζετε ὅτι ἡ δῆλωσις αὕτη, γενομένη οὕτω καὶ συγκρινόμενη πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ ὑπηρετοῦ σας θὰ παρήγαγε περισσότεραν ἐντύπωσιν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν, δὲν εἶμαι ἱκανὸς τοιούτου ὑπολογισμοῦ.

— Πράγματι, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος

Θουριεῖ, ἡ καταστροφὴ ἀποδείξεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίσθη ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ κατηγορία, εἶνε ἀσφαλὲς μέσον νὰ ρίψῃ ἔμμεσον ἀμφιβολίαν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Δυστυχῶς δι' ὑμᾶς ἡ ἐξηγήσις σας οὐδὲν καταστρέφει.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν σὰς ἐννοῶ πλέον. Ἄν διέπραξα τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ὡς ὑποθέτετε καὶ ἐκ προμελέτης, ἡδύναμην νὰ προϊδῶ ὅτι ἔχασα εἰς τὸν κήπον τὸ ἐν τῶν κομβίων μου;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ πλησιάζας τὸν Λαυρέντιον, ὃν παρετήρει κατὰ πρόσωπον, δὲν ἡδύνασθε νὰ προϊδῆτε αὐτό· ἀλλὰ, ἡδύνασθε νὰ προϊδῆτε ὅπως προφυλαχθῆτε. Θὰ ἀφήνατε ἴχνος τι, τὸ ὁποῖον ἀνακαλυπτόμενον θὰ σὰς ἐπρόδιδε. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη· δὲν ὁμιλῶ περὶ τῆς Μαριέττας, ἡ ὁποία σὰς ἀνεγνώρισε, διότι αὐτὸ θὰ ἐξετασθῇ κατόπιν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἰχνῶν τῶν ποδῶν, τὰ ὁποῖα παρετηρήθησαν ὑπὸ τὸ παράθυρον. Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἐφρικιάσατε... Μὴ λέγετε ὅχι...! νὰ τὰ ἐξηγήσητε ἢ νὰ τὰ ἀρνηθῆτε ἢ το αὐτὸν! Τότε τί ἐσκέφθητε; Νὰ ρίψητε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀστονομίας ἐνδείξιν κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπιβαρυντικὴν, ἥτις θὰ ἐξαφανισθῇ μετ' ὀλίγον... Ἡ ὑπεφυγὴ αὕτη ἔχει τὸ διπλοῦν πλεονέκτημα, πρῶτον νὰ γεννήσῃ ἀντιπερισπασμόν, ὕστερον δὲ ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἄλλων ἀποδείξεων, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἐξηλείφοντο... Ἰδοὺ τί ἐπράξατε.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουε τὸν ἀνακριτὴν μετ' ἐκπλήξεως μεμιγμένης μετὰ φρίκης, τοῦθ' ὅπερ εὐρίσκετο ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρὸ μικροῦ θέσιν του.

— ὦ! κύριε, ἀνέκραξε, τὸ ὑποθέτετε; Πῶς! ἐφανιάσθη τὸν δόλον! αὐτόν!... θὰ εἶχον τόσῃν ψυχραιμίαν, ὅπως τὸν ἐκτελέσω!... Ἀ! ὅχι καὶ ἔνοχος ἂν ἦμην, δὲν θὰ εἶχον τόσῃν ἐπιτηδειότητά.

— Τότε προτιμάτε τὴν πρώτην ἐξηγήσιν; Γνωρίζετε ὅτι αὕτη εἶνε εὐνοϊκότερα δι' ὑμᾶς.

— Ὁχι, κύριε, ἐπιμένω εἰς ὅ, τι εἶπον. Προχθές δὲν εἶχον τὸ κομβίον αὐτό, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι τὸ εἶχον χάσει.

— Καὶ δὲν ἐξηγεῖτε πῶς ἀνευρέθη;

— Αὐτὸ μοὶ εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ μετὰ μειδιάματος περιφρονητικοῦ. Ἀς τελειώσωμεν τὴν ἔρευναν.

KB'

Ὁ Λαυρέντιος ἠκολούθησε μηχανικῶς τὸν ἀνακριτὴν. Ἦτο ἀδιάφορος, κατὰ τὸ φαινόμενον, εἰς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα καὶ μόλις ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὅτε ὁ κύριος Θουριεῖ τῷ ἔδειξε τὰ ἐπὶ τῆς ἑδρας ἐρριμένα ἐνδύματά του καὶ τῷ εἶπεν ὅπως ἀνακαλύψῃ τι, ὅτι παρετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ κηλίδας ἐξαλειφθείσας, καὶ ἴχνη προσφάτου καθαρισμοῦ, ἀνεσκίρ-

τησεν ἐλαφρῶς· εἶτα δὲ μετὰ τύπου δυσαρρεσκείας καὶ ἀποθαρρύνσεως:

— Ἀ! εἶπε, τίποτε πλέον δὲν μὲ ἐκπλήττει. Εἰπέτε μοι ὅτι τὰ φορέματα αὐτὰ εἶνε αἱματόφυρτα, καὶ μόλις θὰ τολμήσω νὰ παρατηρήσω ὅτι εἶνε ἀδύνατον.

Ὁ κύριος Θουριεῖ διεῖδεν εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν νέαν στάσιν καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Προϋτίθετο ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε εἰς τῶν κλητῆρων, ὅστις τὸν εἶχε συνοδεύσει, τὸν προσεκάλεσε κατ' ἰδίαν καὶ τῷ ὁμίλησε χαμηλοφώνως. Εἰσῆλθον ἐσπευσμένως ἀμφοτέρω εἰς μικρὸν δωμάτιον συνεχόμενον μετὰ τῆς αἰθούσης. Ἐκεῖ ὁ κλητὴρ διηυθύνθη πρὸς τι ἀνάκλιντρον καὶ εἰσάγων τὴν χεῖρά του εἰς τὴν γωνίαν αὐτοῦ, ἀνέσυρε θήκην ἐκ μεταλλοῦ στιλπνοῦ, ἣν παρουσίασεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν.

— Βεβαίως εἶνε θήκη ἐγχειριδίου, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ.

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ τὴν ἡῦρες ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου αὐτοῦ;

— Κρυμμένην εἰς τὴν γωνίαν ὅπου με εἶδατε νὰ χώσω τὰ χέρια μου.

— Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τι;

— Ὁχι, κύριε. Εἶμαι βέβαιος.

Ὁ κύριος Θουριεῖ ἠρέυνησεν ἐπίσης, ἀλλ' οὐδὲν εὗρε.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη μόλις παρατηρήσας τὴν ἀπουσίαν του. Ἐπροχώρησεν πρὸς αὐτὸν ὁ κύριος Θουριεῖ:

— Λοιπὸν, τῷ εἶπεν ἀποτόμως, ἐπιμένετε νὰ ἀρνηθῆτε;

— Ἀναμφιβόλως ἐπιμένω.

— Καὶ αἱ ἀποδείξεις αὐταί, αἱ ὁποῖαι σὰς ἐνοχοποιοῦν;

— Ποῖαι ἀποδείξεις; Πρὸ ὀλίγου σὰς ἀπέδειξα ὅτι ἡ μία ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἄλλας...

— Ἰδοὺ! καὶ αὕτη, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ ρίπτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐκράτει.

— Αὐτό; ἐπανελάβην ὁ Λαυρέντιος ἔκπληκτος.

— Ναί, αὕτη ἡ θήκη τοῦ ἐγχειριδίου, τί λέγετε περὶ αὐτῆς; Εἶνε ἰδική σας;

— Ναί, κύριε, νομίζω ὅτι τὴν ἀναγνωρίζω, ἐφίθυρισε τρέμων ὁ Λαυρέντιος, ὅστις ἠγνόησεν ὅτι νέα ἀπόδειξις ἠγείρετο ἐναντίον του.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ ἐγχειρίδιον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριεῖ.

— Ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐντὸς τῆς θήκης.

— Ὁχι, δὲν ἦτο.

— Ἐκεῖ πλησίον, ἐπάνω εἰς κἀνὲν ἔπιπλον.

— Ὁχι.

— Παραδόξον.

Διέτρεξαν τὰ διάφορα δωμάτια καὶ ἠρέυνησαν ἐκ νέου, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἠρώτησαν τὸν ὑπηρετὴν, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἐγχειριδίου καὶ ὅτι ἠγνόει τί ἐγένετο.

— Ἀκατανόητον! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— ὦ! ὅχι! εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ,

ὅταν τοιούτου εἵδους ὄπλα ἐχρησίμευσαν, τὰ κρύπτει τις κῆπου, καὶ μάλιστα προσέχει νὰ μὴ φαίνωνται.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὑποθέτετε ὅτι τὸ ὄπλον αὐτὸ ἐχρησίμευσε!...

— Δὲν ὑποθέτω τίποτε, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς· αὐτὰ θὰ τὰ εἶδωμεν μετ' ὀλίγον. Ποῦ ἡγοράσατε τὸ ἐγγχειρίδιον αὐτό;

— Κατὰ τὴν ὁδὸν Βιθιέν, νομίζω. Naί, ἐνθυμούμαι μίαν ἡμέραν τὸ παρετήρησα εἰς τὸ παράθυρον ἐνὸς καταστήματος καὶ ἐξ ἰδιοτροπίας τὸ ἡγόρασα.

— Πόσος καιρὸς εἶνε;

— Περισσότερον τῶν δύο ἐτῶν.

— Τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπορίου.

— Δὲν τὸ γνωρίζω. Τὸ κατάστημα εἶνε ἀριστερὰ, πλησίον τῆς λεωφόρου.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Θουριέ λαβὼν σημειώσιν τῶν δηλώσεων τούτων. Ἦδη θὰ ἰσχυρισθῇτε ἀναμφιβόλως, καθὼς πρὸ ὀλίγου περὶ τοῦ κομβίου, ὅτι τὸ ἐγγχειρίδιον αὐτὸ τὸ εἶχατε χάσει πρὸ πολλοῦ;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀναλαμβάνων ὀλίγον, περὶ αὐτοῦ δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω τίποτε. Τὸ ἐγγχειρίδιον ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ, εἰς τὴν θήκην. Διατί εὐρέθη μόνον ἡ θήκη;... Ἐκλάπη ἢ ἐχάθη; Δὲν γνωρίζω τίποτε. «Ὅτι ὁμως δι' αὐτοῦ ἐξετελέσθη τὸ κακούργημα...» Ὁχι κύριε, μυριάκις ὄχι. Τὸ ἀρνούμαι.

— Περιμένετε! Θεέ μου! μὴ τρέχετε τόσον, ὑπάρχει προκαταρκτικὴ τις ἐξακριβώσις, καὶ αὐτὴν θὰ μὲ βοηθήσετε, νὰ κάμω ἂν θέλετε.

Ὁ κύριος Θουριέ ἐζήτησε παρὰ τοῦ γραμματέως καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα τῷ ἐνεπιστεύθη ὁ ἱατρὸς Σερίζυ.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ἡ φωτογραφικὴ ἀποτύπωσις τῶν πληγῶν τῆς κυρίας Δαλισιέ. Τί λέγετε περὶ τούτων; δὲν σὰς φαίνεται ὅτι τὸ ἐγγχειρίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἡ θήκη αὐτή, δύναται νὰ ἐπροξένησεν ὁμοίως πληγὰς μὲ αὐτάς;

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπεκρίθη. Ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀποτυπώσεων ἐκείνων ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν φρικτῶν.

Ὁ κύριος Θουριέ προσεποιήθη ὅτι εἰς τὴν κίνησιν ταύτην παρετήρησε σημεῖον ἀρνήσεως.

— Καταλαμβάνω, εἶπε, αὐτὰ εἶνε ἀντικείμενα μικροσκοπικὰ καὶ σεῖς θέλετε τὰς ἀκριβεῖς διαστάσεις. Ἰδοῦ, αὐταί. Τίποτε ἀπλούστερον ἀπὸ τοῦ νὰ τὰς ἐφαρμόσωμεν.

Ἐλαβε τὴν σημείωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἱατρὸς εἶχεν ὑπαγορεύσει ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ ἀνέγνωσε:

— «Μήκος τῆς λεπίδος δεκαεὶ ἐκατοστόμετρα καὶ ἑν χιλιοστόν».

— Ἰδοῦ, εἶπε πρὸς τὸν Λαυρέντιον, ἰδοῦ ἑν μέτρον, μετρήσατε σεῖς ὁ ἴδιος τὴν θήκην αὐτήν... Δὲν θέλετε;

— Naί, δώσατέ μοι, ἀνέκραξεν ἀποτόμως ὁ Λαυρέντιος· θέλω νὰ μάθω μέχρι τίνος σημείου θὰ μὲ καταδιώξῃ ἡ εἰσαρμένη.

Καὶ τρέμων ἐξ ἀγωνίας, ἔλαβε τὸ μέτρον καὶ τὸ ἐφήρμοσεν ἐπὶ τῆς θήκης.

— Δὲν εἶνε ἀκριβέστατον; εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ. Τί λέγετε;

— ὦ! Θεέ μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος στεναλῶν ὀδυνηρῶς.

— «Πλάτος, πλησίον τῆς λαβῆς δεκαεννέα χιλιοστά», ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Θουριέ. Τί ἔχετε λοιπὸν;

Ὁ Λαυρέντιος εἶχε προσπαθῆσαι νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν δευτέραν ἐξακριβώσιν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν· καὶ ἀπώθησεν ἀποτόμως τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ κύριος Θουριέ τὰ ἔλαβεν ὁ ἴδιος καὶ ἐξηκολούθησε τὰς δοκιμὰς ἐπαναλαμβάνων ψυχρῶς:

— Αὐτὸ εἶνε. Βλέπετε;

Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος ἀφηρημένος καὶ θῦμα γενόμενος ἐρεθισμοῦ οὔτε ἔβλεπεν οὔτε ἤκουεν.

— Ἄλλως, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, ὑπάρχει πείραμα, τὸ ὁποῖον θὰ περιλάβῃ ὅλας αὐτάς καὶ θὰ τὰς βεβαιώσῃ κατὰ πάσαν πιθανότητα. Ἰδοῦ τεμάχιον ξύλου κατασκευασθὲν εἰς σχῆμα λεπίδος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρων διαστάσεων, πρέπει κατὰ συνέπειαν νὰ ἐφαρμόζεται ἐπακριβῶς εἰς τὴν θήκην αὐτήν.

Οἱ λόγοι οὗτοι διήγειρον τὴν προσοχὴν τοῦ Λαυρεντίου, παρατηρήσαντος τὸν δικαστὴν νὰ καταγίνεται εἰς τὸ ὑποδείχθην πείραμα. Ἡ λεπίς ὀλόκληρος εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς θήκης, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ ἐλάχιστον κενόν.

— Λοιπὸν τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπεκρίθη πρὸς στιγμὴν.

— Ὁχι! εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς. Δὲν μὲ ἐκπλήττει τίποτε πλέον. Τί ἀπέγεινε τὸ ἐγγχειρίδιον; Δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ ἤμπορεῖτε νὰ μοὶ τὸ παρουσιάσητε αἰματόφυρτον, δύνασθε νὰ μοὶ ἀποδείξετε ὅτι τὸ μετεχειρίσθη, δύνασθε νὰ παραγάγῃτε μάρτυρας βεβαιούντας ὅτι μὲ εἶδον διαπράττοντα τὸ ἔγκλημα... Τί δύναμαι νὰ εἶπω;... τὰ πάντα τώρα εἶνε δυνατὰ...

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, ἐνῶπιον τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς, πιστεύετε ἀκόμη ὅτι ἐπιτρέπεται ν' ἀρνήσῃτε;

— Ἀναμφιβόλως, ἀρνούμαι. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι καὶ ἄλλα ἀποδείξεις ἔτι μᾶλλον ἀκατανόητοι καὶ φοβεραὶ ἐγερθῶν ἐναντίον μου, δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰμαι ἀθῶος.

Ὁ ἀνακριτὴς ἤγειρε τοὺς ὤμους μετ' ἀνυπομονησίας.

— Naί, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, ἐννοῶ ὅτι δὲν διδετε πίστιν εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις μου...

— Τῷ ὄντι, διέκοψεν ὁ κύριος Θουριέ, αὐτὸ εἶνε εὐκολον νὰ τὸ ἐννοήσετε.

— Ἐν τούτοις, δὲν ἐρωτᾶτε καὶ σεῖς αὐτὸς πῶς ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐνδείξεις ἠδυνήθησαν νὰ ἐπισπρωθῶσιν ἐναντίον μου; Πῶς γεννῶνται ἀνὰ πᾶν βῆμα! ὦ! δύναται κἀνεὶς νὰ παραφρονήσῃ! Ποῖος λοιπὸν ὀλέθριος δαίμων μαίνεται ἐναντίον μου νὰ μὲ καταστρέψῃ;

— Ἀναμφιβόλως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος σὲ ὤθησεν εἰς τὸ κακούργημα.

— Ὁχι, κύριε, ὄχι, δὲν διέπραξα τὸ κακούργημα, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Νομίζω ὅτι ὅλαι αἱ περιπτώσεις, αἵτινες εἶνε ἐναντίον μου ἐξασθενοῦσι καὶ καταστρέφονται ἔνεκα ἀκριβῶς τῆς πληθούς αὐτῶν. Σκεφθῆτε ὀλίγον· θὰ προσεπαθῶν ἐκουσίως λοιπὸν νὰ ἐνοχοποιηθῶ καὶ νὰ ἀφήσω πανταχοῦ ἀποδείξεις ἐναντίον μου;

— Αἶ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ. Αὐτὸ λέγουσιν ὅλοι οἱ ἐνοχοί. Ποῖος θὰ ἦτο ὁ δολοφόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὅταν μία ἀποδείξις ἐγείρεται ἐναντίον του, δὲν ἀνακραῖ ἀμέσως: «Εἰμαι λοιπὸν βλάξ! ἂν διέπραττον αὐτὸ τὸ κακούργημα, δὲν θὰ ἄφηνά τὰς ἐνδείξεις αὐτάς, ἢ θὰ τὰς κατέστρεφα! Εἶνε ἡ κακὴ μου τύχη! ἢ καλλίτερον αὐτὸ εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ».

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα περιστάσεις τόσον παράδοξοι... ὅπως δὲ μὴ ὁμιλήσω εἰμὴ περὶ τῆς τελευταίας μόνον, θὰ μετεχειρίζομαι ἐγγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον κατέχω πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ὑπὸ ῥέτης μου καὶ ὅσοι εἰσῆλθον ἐδῶ τὸ εἶδον;

— Διατί ὄχι; αὐτὸ ἔσως εἶνε ὀλιγώτερον ἀδέξιον παρὰ νὰ ἀγοράσῃ τις δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος ἄλλο ὄπλον· ὁ ἔμπορος θὰ τὸ ἀνεγνώριζεν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἄφηνά τὴν θήκην ἐδῶ, θὰ τὴν ἐξηφάνιζα μετὰ τοῦ ἐγγχειριδίου.

— Δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ τὰ πάντα! Ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ σταματήσω. Λάβετε τὸ θάρρος νὰ προσθέσητε:

«Θὰ ἤμην λοιπὸν τόσον ἀπλοῦς, ὥστε νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κήπον μὲ τὰ ὑποδήματα μου κινδυνεύων τοιοῦτοτρόπως νὰ τὰ προστρίψω εἰς τὸν τοῖχον καὶ νὰ ἀφήσω τὰ ἔχνη των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους;... Δὲν θὰ ἀφήσω πρῶτον τὰ κομβία αὐτά, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀνάβασιν δύνανται ν' ἀποσπασθῶσι καὶ ἀπολεσθῶσι; Καὶ ἐπειδὴ διισχυρίζονται ὅτι ἡ ὑπηρετρία μὲ ἀνεγνώρισε, δὲν θὰ μετρημειζόμην; Δὲν θὰ ἄφηνά τὰ ἐνδύματα αὐτά, μὲ τὰ ὁποῖα μὲ εἶχον ἰδεῖ πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν;... Δὲν ὑπάρχουν, θὰ τὸ ὁμολογήσετε, καὶ ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νὰ σταθῶν μὲ τοιούτους συλλογισμούς».

Ὁ Λαυρέντιος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Δὲν ἔχετε καλλιτέρας ἀντιρρήσεις νὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ.

— Σὰς εἶπον τὰς σκέψεις μου.

— Naί, γνωρίζω, συμπτώσεις ὀλέθριαι... κακὸς δαίμων, ὁ ὁποῖος διέθεσε τὰ πάντα ὅπως σὰς καταστρέψῃ... Καλὰ, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἀνακριτὴς.

Τῇ διαταγῇ τοῦ δύο κλητῆρες ἀπήγαγον τὸν Λαυρέντιον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ κύριος Θουριέ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις τινας εἰς τὸν ὑπηρετὴν, τὸν ὁποῖον ἐστενοχώρησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ σπουδαιότερα τῆς καταθέσεως του μέρη.

Ἐνῶ προέβαιναν εἰς τὴν συμπληρωμα-

τικὴν ταύτην ἀνάκρισιν τῷ ἐπὶ ἤλθεν ἡ ἰδέα ὅτι καὶ ὁ ὑπὸ ἡρέτης, ὡς ὁ Λαυρέντιος, εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τοῦ ὄργανον τοῦ ἐγκλημάτος· διατὶ τάχα νὰ μὴ μεταχειρισθῇ αὐτό; Τίς τὸν ἐκώλυε νὰ φορέσῃ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου του;

Ὁ κύριος Θουριεῖ ἐμελλε νὰ σχολιάσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ταύτας, ἀλλ' ἔστη αἰφνης.

Ἀρκεῖ τῷ ὄντι νὰ παρατηρήσῃ τις μόνον τὸν Φραγκίσκον.

Οὗτος εἶχε τόσῳ ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα καὶ μεγάλους τοὺς πόδας, ὥστε ἦτο προφανῶς ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ Λαυρεντίου. Ἄλλως τε ἦτο γνωστὸν καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 9ης Ἰουλίου εἶχε διέλθει οὗτος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Μόλις εἶχε διέλθει τὴν φλιάν τῆς αἰθούσης καὶ ὁ Πιεδούσης ἔκαμε χειρονομίαν, ἥς ἡ ἔννοια οὐδεμίαν παρῆγεν ἀμφιβολίαν. Αἱ χειρονομίαι αὐτοῦ ἐσήμαινον: «Μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ». Δι' ἐνὸς βλέμματός, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπέβαλεν αὐτῷ σιωπὴν, ὅτε δ' ὁ κρότος τῆς κλεισθείσης θύρας ἀνῆγγειλεν ὅτι ὁ πράκτωρ ἦτο πλέον ἐκτὸς τοῦ ἐνδικοιτηρίου:

— Ἡ ὦρα δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου. Αὐριοῦ ὁ ἀθλοῦς αὐτὸς θὰ ἔλθῃ μετὰ τὸν συνένοχόν του νὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα τὴν ὁποίαν τοῦ ἔστησα.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης. Δὲν ἤξεύρετε τί ἠκολούθησεν αὐτὴν τὴν νύκτα, δὲν ἤξεύρετε πῶς ἐπροσπάθησε νὰ πνίξῃ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ, καὶ ἐμένα ἀκόμη, καὶ ὅτι δὲν ἐπέτυχε, διότι νὰ μὴ...

— Τί λέγετε; Ἐξηγήσου, διότι δὲν σὲ ἐννοῶ...

— Σὰς λέγω, ἀρχηγέ, ὅτι χθὲς ἐμῆκα στὸν μύλον τῆς Ὑδέτ, ὅπου ἡ μωλοῦ μου εἶπε νὰ μοῦ δώσῃ νὰ δειπνήσω καὶ νὰ πλαγιασῶ, καὶ ἐγὼ τὸ ἐδέχθηκα. Αὐτὸ ὅμως ἦταν παιγνίδι γιὰ νὰ μὲ κλέψουν καὶ νὰ μὲ σκοτώσουν. Μοῦ ἔβαλε λοιπὸν γιαντικὸ στὸ κρασί μου, καὶ τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουν μισοκοιμισμένος ἐτραβήξε ἕνα σύρμα καὶ ἔπεσα μέσα εἰς ἕνα ὑπόγειο. Εἶνε θαύμα πῶς δὲν ἐσκοτώθηκα. Καὶ ξέρετε ποῖον εὗρηκα ἐκεῖ κάτω; Τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ, ποῦ ἔβρισκόταν ἐκεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὴν ἔκλεψαν. Τὴν ἔτρεφαν μετὰ ψωμί καὶ μετὰ νερό, καὶ

παρατηροῦσαν τὴν ὥραν νὰ τὴν ξεπαστρέψουν.

— Διατὶ ἐπερίμεναν;

— Γιὰ νὰ κάμουν μ' ἕνα συμπῶρο δυὸ τρυγόνια. Χθὲς τὸ βράδυ ὁ Τολβιάκ ἔρπαξε τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, καὶ τὰ μεσάνυχτα τὴν κατέβασαν στὸ ὑπόγειο, ποῦ ἤμουν κ' ἐγώ. Τὸ σχέδιον ἦταν πολὺ κοινόν. Τὸ ἐννόησα γιὰτί ἄκουσα νὰ ὁμιλοῦν μεταξὺ τῶν ὁ μωλωνῶν καὶ ἡ γυναικὶα του, οἱ ὅποιοι εἶνε κακοῦργοι, κλέπτει καὶ δολοφόνους. Εἶχαν συμφωνημένο, ἀφοῦ ἐπνιγόνταν τὰ δυὸ κορίτσια, νὰ φέρουν τὰ κορμιά καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τὰ σίδηρα τοῦ σιδηροδρόμου γιὰ νὰ τὰ πλακώσῃ.

— Νὰ πνιγοῦν; Πῶς νὰ πνιγοῦν;

— Τὸ ὑπόγειο ποῦ ἔβρισκόμαστε ἔχει μιὰ τρύπα ἐκεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φράκτου. Οἱ ἀθλοῦς ἔκλεισαν ταῖς σανίδαις τοῦ κάτω μέρους καὶ ἐσήκωσαν τοῦ ἐπάνω. Καταλαβαίνετε τώρα τί ἔγεινε. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας τὸ ὑπόγειο ἐπλημμύρισε. Εὗρηκα ὅμως τρία βαρέλια ἀδειανά, τὰ ὅποια ἐβλήθησαν τὴν δεσποινίδα καὶ τὴν μικρὴν νὰ πλέουν ἐπάνω στὸ νερό. Ἦταν δύσκολο νὰ ἔβγουμε, διότι τὰ βαρέλια δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὴν τρύπα. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ κολυμβῶ καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς, εὐγῆκαμε ὅμως. Ἀ! ἔχουν καρδιὰ αὐτὰ τὰ δυὸ κορίτσια. Μῆτε μιὰ φωνή, μῆτε ἕνα παράπονο. Ἀληθινὰ θὰ ἦταν μεγάλο κοῖμα νὰ μὴ γλυτώσουν.

— Καὶ τὰς ἔφρεσε εἰς τοὺς Παρισίους; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ μετὰ συγκινήσεως.

— Ὁχι. Ἦσαν κουρασμέναι, καὶ ἔπειτα δὲν ἔβρισκαν τὸ σιδηρόδρομο. Τῆς πῆγα εἰς μιὰ ἐπαυλὶ, ποῦ εἶχα σταματήσει τὸ πρῶτ, καὶ ποῦ ἔξυρα πῶς καθόνταν καλοὶ ἀνθρώποι. Δὲν μᾶς ἔκαμαν πολλὰς ἐρωτήσεις καὶ τοὺς ἔδωκε ἕνα κρεβάτι. Ἐπλάγισαν, ἀναπαύθησαν, καὶ εἰς τὰς δέκα ἐφύγαμε μετὰ τὸν σιδηρόδρομο τοῦ Ἐπιναι. Πῆγα τὴν μικρὴν εἰς τοῦ πατέρα της καὶ τὴν δεσποινίδα εἰς τὴν μητέρα της, στὴν Βουλώνην. Ἀ! ἀρχηγέ, ἂν ἐβλέπατε τὴν χαρὰ των!

— Καὶ μετὰ κατηγορεῖς ὅτι ἄφησα τὸν Τολβιάκ ν' ἀναχωρήσῃ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἀλλὰ τὸν κρατοῦμεν, ἀφοῦ ἔχομεν τὴν ἀπόδειξιν ὅλων αὐτῶν τῶν κακούργημάτων του. Ἡθέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν Θηρεσίαν καὶ τὴν Μάρθαν, ὅπως ἐδολοφόνησε τὴν Μαρίαν Φασίτ, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν Ἄτκενς, ὁ ὅποιος τοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοιράσῃ μαζὺ του. Αὐριοῦ, σοὺ τὸ ξαναλέγω, θὰ ἔλθουν καὶ οἱ δύο νὰ παραδοθῶν.

— Ὁχι, σὰς λέγω, δὲν θὰ ἔλθουν. Ἐξεύρετε τί κάμνουν αὐτὴν τὴν στιγμή οἱ κακοῦργοι τοῦ μύλου τῆς Ὑδέτ; Σκαλίζουν τὸ ὑπόγειόν των, ποῦ εἶνε γεμάτο νερό, γιὰ νὰ ἔβρουν τὰ κορμιά ποῦ ἡ οἱ ἴδιοι ἢ ὁ Τολβιάκ θὰ φέρουν νὰ ρίξουν ἀπόψε εἰς τὰ σίδηρα τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ Τολβιάκ θὰ μάθῃ ἀπ' αὐτοὺς ἀπόψε

πῶς δὲν τὰ εὗρηκαν καὶ θὰ καταλάβῃ ὅτι τὰ δυὸ κορίτσια ἔφυγαν, ὅτι πηγαίνουν νὰ καταγγείλουν τοὺς μωλωνῶδες, οἱ ὅποιοι βέβαια θὰ καταγγείλουν τὸν ἴδιο, καὶ ὅτι ἡ ἐνέργειά του διὰ τὴν κληρονομία δὲν τοῦ ἦλθε καλὰ. Θὰ τὰ στρίψῃ λοιπὸν, χωρὶς νὰ γυρέψῃ τὰ ρέστα, ἂν δὲν τὸν τσακώσουν σήμερα.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἐπιθύρουν ὁ κύριος Λεκὸκ, καὶ ἂν φύγῃ δὲν θὰ ἡμπορέσω πλέον νὰ δώσω τὴν ἀποδείξιν τῆς ἀθώότητος τοῦ Λουδοβίκου... Ὁ Πήγαςος μοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως θὰ δοθῇ μετὰ τρεῖς ἡμέρας... Ἐὰν δὲν σπεύσω, θὰ εἶνε λίαν ἄργα...

— Θέλετε νὰ γυρίσω πίσω εἰς τὸ Σαβινύ, νὰ διηγηθῶ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν δήμαρχο, ὁ ὅποιος θὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴ τῆς χωροφυλακῆς, καὶ...

— Ὁχι, εἶνε ἀνωφελές. Πολὺ ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρομαι νὰ συλληφθῇ ὁ Τολβιάκ ἢ νὰ σωθῇ ὁ υἱός μου. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν. Ἀκουσε, Πιεδούση. Ἐνὰς μόνον ἀνθρώπος ἡμπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ, καὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχαῖος φίλος μου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὗρω εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ σὲ παίρνω μαζὺ μου, διότι ἔχω ἀνάγκην τῆς μαρτυρίας σου. ἔλα! ἂς μὴ χάνωμεν οὔτε στιγμήν.

NB'

Καίτοι ἡ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ ληφθεῖσα ἀπόφασις σφόδρα ἐξέπληξεν αὐτόν, ὁ Πιεδούσης ἐν τούτοις οὐδεμίαν παρατήρησιν ἐτόλμησε νὰ ἐπιφέρῃ.

Κατενόει ὅτι αἱ περιστάσεις ἦσαν σοβαραὶ, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς συζητήσεων.

Μακρὰν τοῦ νὰ κουράσῃ τὸν κύριον Λεκὸκ δι' ὀχληρῶν ἀντιρρήσεων οὔτε κἂν ἠρώτησεν αὐτόν, ἂν ἐμελέτα νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας ἐνδεδυμένος ὡς Ναβάβ.

Ἐξῆλθε, χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ, καὶ περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ βουλευτῆριον.

Τρία λεπτὰ κατόπιν, ὁ ἀρχὼν Ζαφέρ ἐνεφανίσθη, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ ξενοδοχείου, οἵτινες δὲν ἔβλεπον αὐτὸν συχνάκις ἐξερχόμενον μόνον καὶ πεζῇ.

Διῆλθε θαρραλέως τὴν λεωφόρον, ἀκολουθούμενος μακρόθεν ὑπὸ τοῦ Πιεδούσης, καὶ ἐπέβη μετ' αὐτοῦ ἐντὸς ἀγοραίας ἀμάξης, διερχομένης ἐκεῖθεν.

Ἀφοῦ ἀμφότεροι εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ, ὁ Πιεδούσης, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου του, εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κρητίδα Κοντῆ.

— Δὲν φοβᾶσαι λοιπὸν μὴ σὰς κάμουν ραδιουργίας; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Πιεδούσης. Ἀπόψε θὰ μάθουν εἰς τὴν ἀστυνομία πῶς ἐγυρίσατε εἰς τὸ σπίτι σας, καί...

— Ὀλίγον μετέλλει. Δὲν θὰ ἔχουν ἄλλως τε τὴν γενναιότητα νὰ συλλάβουν πατέρα, ὁ ὅποιος ἐρχεται νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν υἱόν του.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἦτο ἐντελῶς πεπει-